

ਛੋਟੀ ਪੋਥੀ

ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਛੇਆਂ ਤੁਰ੍ਹੀਆਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਅਧਿਆਇ 10 ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਾਠਕ ਆਖਰੀ ਤੁਰ੍ਹੀ ਦੇ ਵਜਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਕਹਾਣੀ ਲਗਭਗ ਦੇ ਹੋਰ ਦਰਸ਼ਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰੋਕੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 11:15 ਆਖਰੀ ਤੁਰ੍ਹੀ ਤੱਕ ਵਜਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਛੇਵੀਂ ਮੋਹਰ (6:12-17) ਅਤੇ ਸੱਤਵੀਂ ਮੋਹਰ (8:1-5) ਦੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਜਿਹਾ ਅੰਤਰਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਮੋਹਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, 144,000 ਹਜ਼ਾਰ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ (7:1-8) ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਣਗਿਣਤ ਦਲ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ (7:9-17)।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੁਰ੍ਹੀਆਂ ਦਾ ਅੰਤਰਾਲ ਮੋਹਰਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਮੋਹਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਲਾ ਅੰਤਰਾਲ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ *ਦਿਲਾਸਾ* ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਤੁਰ੍ਹੀਆਂ ਵਿਚਲਾ ਅੰਤਰਾਲ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ *ਚੇਤਾਵਨੀ* ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਕਹਾਣੀ ਵਿਚਲੇ ਪਿਛਲੇ ਅੰਤਰਾਲ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ “ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਆਉਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?” ਜਦਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਅੰਤਰਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕਰਦਾ ਹੈ “ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?”

“ਚੁਕਾਵਟ,” “ਅੰਤਰਾਲ,” ਅਤੇ “ਵਿਰਾਮ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 10:1-11:14 ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਜਾਂ ਯੂਰੰਨਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਭਟਕ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਲਾਇਨਾਂ ਵਿਚ, ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਉੱਤੇ ਜੋ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ “ਚੌਕਸੀ” ਕਰਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਰਕਤ (1:3) ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। 10:1-11:14 ਵਰਗੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਣਗੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨ ਵਿਚ “ਧਿਆਨ” ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਪੋਥੀ ਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਕੀਮਤੀ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਹਨ। ਉਹ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਾਨ ਯੋਜਨਾ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ।

10:1-11:14 ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਅਧਿਆਇ 10 ਵਿਚ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਣ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹਨ।

ਛੋਟੀ ਪੋਥੀ ਵਾਲਾ ਸਵਰਗਦੂਤ (10:1-7)

1 ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਲੀ ਦੂਤ ਨੂੰ ਬੱਦਲ ਪਹਿਨੀਂ ਅਕਾਸ਼ੋਂ ਉਤਰਦੇ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਮੇਖ ਧਣੁਖ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਸੂਰਜ ਵਰਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰ ਅਗਨ ਦਿਆਂ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਸਨ। 2 ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੁਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪੋਥੀ ਉਸ ਨੇ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪੈਰ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਟਿਕਾਇਆ। 3 ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਵੱਡੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਇਉਂ ਪੁਕਾਰਿਆ ਜਿਉਂ ਬਬਰ ਸ਼ੇਰ ਗੱਜਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪੁਕਾਰਿਆ ਤਾਂ ਸੱਤਾਂ ਬੱਦਲ ਦੀਆਂ ਗਰਜਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। 4 ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਹ ਸੱਤੇ ਗਰਜਾਂ ਬੋਲ ਹਟੀਆਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਲਿਖਣ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਵਾਜ਼ ਅਕਾਸ਼ੋਂ ਇਹ ਆਖਦੇ ਸੁਣੀ ਭਈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਗਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਸੱਤਾਂ ਗਰਜਾਂ ਨੇ ਸੁਣਾਈਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਲਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਲਿਖ। 5 ਜਿਹੜੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖਲੋਤੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਅਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉਠਾਇਆ। 6 ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਜੁੱਗੇ ਜੁੱਗੇ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹ ਨੇ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਉਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਉਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਉਤਪਤ ਕੀਤਾ ਉਹ ਦੀ ਸੱਹ ਖਾਧੀ ਭਈ ਹੋਰ ਚਿਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ। 7 ਸਗੋਂ ਸੱਤਵੇਂ ਦੂਤ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੇ ਦਿਨੀਂ ਜਾਂ ਉਹ ਤੁਰ੍ਹੀ ਵਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਭੇਤ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਅਰਥਾਤ ਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਪਾਪ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਮਾਜ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਇਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੋਮ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਪਰਾਕ੍ਰਮ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਧਿਆਇ 10 ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਪਰਾਕ੍ਰਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਲੀ ਦੂਤ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ।

ਆਇਤ 1. ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ “ਇੱਕ ਬਲੀ ਦੂਤ” ਨੂੰ ਇਹ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ, “ਇਸ ਪੋਥੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਮੋਹਰਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੇ ਜੋਗ ਕੌਣ ਹੈ?” (5:2)। ਹੁਣ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ। KJV ਸ਼ਬਦ “ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ” ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸਵਰਗਦੂਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਜਾਂ ਤਕੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 103:20), ਪਰ ਸਪਸ਼ੱਟ ਤੌਰ ਤੇ ਕੁਝ ਸਵਰਗਦੂਤ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 1 ਵਿਚਲੇ ਬਲੀ ਦੂਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ: ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੂੰ ਬੱਦਲ ਪਹਿਨੀਂ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ “ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ” (1:7)। ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਚਕ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਉੱਤੇ ਮੇਖ ਧਣੁਖ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਪਰਮੇਸੁਰ “ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਇੱਕ ਮੇਖ ਧਣੁਖ ਹੈ” (4:3)। ਸਵਰਗਦੂਤ ਦਾ ਚੇਹਰਾ ਸੂਰਜ ਵਰਗਾ

ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਣ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਦਾ ਮੁਖ ਅਜਿਹਾ ਸੀ “ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਆਪਣੇ ਡਾਢੇ ਤੇਜ ਨਾਲ ਚਮਕਦਾ ਹੈ” (1:16)। ਸਵਰਗਦੂਤ ਦੇ ਪੈਰ ਅਗਨ ਦਿਆਂ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਸਨ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ “ਖਾਲਸ ਪਿੱਤਲ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਸਨ ਭਈ ਜਾਈਦਾ ਉਹ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਤਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ” (1:15)।

ਇਹ ਵੇਰਵੇ – ਉਹ ਤੱਥ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਕਿ ਇਹ ਸਵਰਗਦੂਤ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ – ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਸੀ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਖੁਦ ਯਿਸੂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ: (1) ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। (2) ਸ਼ਬਦ “ਹੋਰ” ਯੂਨਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ἄλλος (ਅਲੋਸ) ਤੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਇੱਕੋ ਕਿਸਮ ਦਾ ਦੂਸਰਾ।” (3) ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਭੂ ਸਹੁੰ ਖਾਵੇ ਜਿਵੇਂ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੇ ਆਇਤ 6 ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਵਰਗਦੂਤ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਵਰਗਦੂਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਜਿਵੇਂ ਜ਼ਬਰਾਈਲ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸਿਰਫ “ਇੱਕ ਹੋਰ [ਬੇਨਾਮ] ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਵਰਗਦੂਤ” ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨਿਆਂ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਮੇਲ (ਬੱਦਲ, ਸੂਰਜ, ਅਗਨ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹ) ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ (ਮੇਘ ਧਣੁਕ; 4:3 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ) ਸਵਰਗਦੂਤ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹਨ: ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਦਯਾ ਦਾ ਇੱਕ ਕੋੜਾ ਮਿੱਠਾ ਸੰਦੇਸ਼ (ਆਇਤਾਂ 9, 10)।

ਆਇਤ 2. ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪੇਥੀ ਵਿਚ ਸੀ। ਇਹ ਛੋਟੀ, ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਪੱਤ੍ਰੀ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਕੇਂਦਰ; ਇਸ ਦਾ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਗਿਆਰਾਂ ਵਾਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਇਸ ਰਤਨ ਦੇ, ਮਹੱਤਵ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੀਓਨ ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

ਸੰਸਾਰ ਨੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ, ਤੁੰਛ ਗਿਰਜੇ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਮਝਿਆ। ਇਸ ਨੇ ਉਸ ਸਭ ਨੂੰ ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਉਹ ਖੜੇ ਹਨ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਉੱਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵਚਨ ਇਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਹੈ, ਜੋ . . . ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਸਰਵਉੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਮੌਰਿਸ ਨੇ ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ ਨੂੰ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ” ਕਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਤੋਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ” ਕੀ ਸੀ? ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਗਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਬਿਆਨ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। (1) ਇਹ ਪੇਥੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ (ਆਇਤ 7 ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। (2) ਇਹ ਇੰਜੀਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ: ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਆਇਤ 7 ਵਿਚ “ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ” (“ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ,” KJV) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਸ਼ਬਦ εὐαγγελίζω (ਇਵੈਂਜਲੀਜ਼ੋ) ਤੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।” ਇਵੈਂਜਲੀਜ਼ੋ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇ

ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਇੰਜੀਲ” ਜਾਂ “ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ” (εὐαγγέλιον, *ਇਵੈਂਜਲੀਅਨ*)। (3) ਇਸ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਿੱਠਾ ਅਤੇ ਕੇੜਾ ਦੇਵੇਂ ਸੀ (ਆਇਤਾਂ 9, 10)। (4) ਇਸ ਦੇ ਮੂਲ ਤੱਤ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸਨ: ਪੇਥੀ ਨੂੰ ਖਾ ਲੈਣ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ, ਉਹ ਉਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ (ਆਇਤਾਂ 10, 11)।

ਅੱਗੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਦੋ ਕਾਰਣਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਣ ਇਹ “ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ” ਸ਼ਾਇਦ ਅਧਿਆਇ 5 ਦੀ ਮੋਹਰਬੰਦ ਪੁਸਤਕ ਨਹੀਂ ਹੈ: (1) ਅਧਿਆਇ 5 ਵਾਲੀ ਪੁਸਤਕ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਆਮ ਅਕਾਰ ਦੀ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਇਸ ਨੂੰ “ਛੋਟੀ” ਜਾਂ “ਨਿੱਕੀ” ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ, ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਨੂੰ “ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪੁਸਤਕ” ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। (2) ਜੇ ਅਧਿਆਇ 5 ਵਿਚ ਸੀ ਉਹ ਮੋਹਰ ਬੰਦ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਵਰਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੀ ਰਹੇਗੀ।

ਕੁਝ ਲੇਖਕਾਂ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਉਹ ਭਾਗ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ ਪੂਰਾ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਮ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ ਵਿਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦਾ ਉਹ ਭਾਗ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ: ਸ਼ਾਇਦ ਅਧਿਆਇ 11, ਜਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਨਾ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਅਧਿਆਇ 12 ਹੈ। ਬਾਅਦ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ, ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ “ਰਾਜਿਆਂ” (ਆਇਤ 11) ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ 17 ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਜੋ 11ਵੀਂ ਆਇਤ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ: “ਤੈਨੂੰ . . . ਫੇਰ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।” ਕਿਉਂਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਬੋਲਣ ਵਿਚ ਕੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਖੜੇ ਹੋਣ ਦੇ ਸਿੱਟੇ, ਇਸ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨੂੰ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਿੱਠਾ ਅਤੇ ਕੇੜਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੀ ਨਿਰੰਤਰ ਚਾਲੂ ਰੱਖਣ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬੰਦ ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ ਦੀ ਸਟੀਕ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕੱਟੜਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕੋਈ ਵੀ, ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਕੱਟੜ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ – ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਤਿਅੰਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਜਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੇਥੀ 81:8, 11, 13)।

ਅਗਲੇ ਵੇਰਵੇ ਵਿਚ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: ਸਵਰਗੀ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਨੇ **ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪੈਰ ਨੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਟਿਕਾਇਆ**। ਅਧਿਆਇ 10 ਵਿਚ ਇਸ ਵੇਰਵੇ ਦਾ ਤਿੰਨ ਵਾਰ (ਆਇਤਾਂ 2, 5, 8), ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਸਵਰਗਦੂਤ ਦਾ ਢੰਗ ਇੱਕ ਜਿੱਤੇ ਹੋਏ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੋਵੇਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸਨ। ਜੋ ਦੋਵਾਂ ਦੇ

ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਹ ਲਿਆਇਆ ਸੀ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵ-ਵਿਆਪੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਨਾਲ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਿਆ (ਆਇਤ 3) ਜੋ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਲਈ ਹੈ (ਵੇਖੋ 5:2, 3)। ਇਸ ਨੂੰ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿਚ “ਬਹੁਤਿਆਂ ਲੋਕਾਂ, ਕੋਮਾਂ, ਭਾਖਿਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ” (ਆਇਤ 11) ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ – ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਈ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨ ਤੇ ਵੀ ਹਰੇਕ ਸਥਾਨ ਦੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ 7:9; 11:9; 17:15)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਣ ਕੁਝ ਕੁ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ “ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ” ਦੇ ਲਈ ਹੈ (ਮਰਕੁਸ 16:15), “ਸਾਰੇ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ” ਦੇ ਲਈ (ਮੱਤੀ 28:19), “ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ” ਦੇ ਲਈ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:4; ਤੀਤੁਸ 2:11)।

ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਪੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵੇਖ ਸਕਣ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਉਪਲੱਬਧ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਹ ਸਭ “ਜੋ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਵਾਸਤਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ” ਉਪਲੱਬਧ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ (2 ਪਤਰਸ 1:3)। ਉਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਣ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਮਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਕੁਝ ਸੱਚਾਈਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਪਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਯਸਾਯਾਹ 55:8, 9)। “ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਡੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਹਨ” (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 29:29)। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, “ਜੇ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।” ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਹ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਬਾਈਬਲ ਇੱਕ ਕਬਰ ਦੇ ਵਾਂਗ ਬੰਦ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਹ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ “ਸਿੱਖਿਆ, ਤਾੜਨ, ਸੁਧਾਰਨ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦੇ ਗਿਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ” (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:16) ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਗਲਾ ਕ੍ਰਮ ਨਾਟਕੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਈ ਵਾਰ ਉਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਜਾਣਨਾ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਆਇਤ 3. ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੇ ਵੱਡੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਇਉਂ ਪੁਕਾਰਿਆ ਜਿਉਂ ਬਬਰ ਸ਼ੇਰ ਗੱਜਦਾ ਹੈ [ਵੇਖੋ ਯਿਰਮਿਯਾਹ 25:30; ਹੋਸ਼ੇਆ 11:10; ਯੇਯੇਲ 3:16; ਆਮੋਸ 3:8]; ਜਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪੁਕਾਰਿਆ ਤਾਂ ਸੱਤਾਂ ਬੱਦਲ ਦੀਆਂ ਗਰਜਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਵਾਕ

ਸੱਤਾਂ ਬੱਦਲ ਦੀਆਂ ਗਰਜਾਂ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੀਆਂ ਹਨ। “ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ” (KJV) ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ। ਸੱਤਾਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਸੱਤਾਂ ਮੋਹਰਾਂ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੱਤ ਤੁਰੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ “ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ” (KJV) ਹਨ। ਪਾਠਕ ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦਾ ਹੈ ਕਿ; ਗਰਜਾਂ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ – ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ?

ਆਇਤ 4. ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਹ ਸੱਤੇ ਗਰਜਾਂ ਬੋਲ ਹਟੀਆਂ, ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਤਾਂ ਮੈਂ ਲਿਖਣ ਲੱਗਾ।** ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਸੁਰਾਗ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ, ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਜਦੋਂ ਯੂਹੰਨਾ ਦਰਸ਼ਣਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਜੇ ਉਹ ਸੁਣ ਅਤੇ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਖਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਤਿਕਿਰਿਆ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ। ਆਖਿਰਕਾਰ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ “ਜੇ ਤੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈਂ ਸੇ ਇੱਕ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਲੈ” (1:11), ਅਤੇ, ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਦੁਆਰਾ, “ਜੇ ਤੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ” ਉਸ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ “ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਕੁਝ ਤੈਂ ਵੇਖਿਆ, – ਜੇ ਕੁਝ ਇਹ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੇ ਤੂੰ ਲਿਖ ਛੱਡ” (1:19)। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸੱਤਾਂ ਗਰਜਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਆਹੀ ਦੀ ਦਵਾਤ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਲਮ ਨੂੰ ਡੁਬੋਇਆ ਤਾਂ ਕਲਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਚਮੜੇ ਦੇ ਚਰਮ ਪੱਤਰ ਵੱਲ ਚਲੀ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ।

ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ। **ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਵਾਜ਼ ਅਕਾਸ਼ੋਂ ਇਹ ਆਖਦੇ ਸੁਣੀ ਭਈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਸੱਤਾਂ ਗਰਜਾਂ ਨੇ ਸੁਣਾਈਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਲਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਲਿਖ।** ਪਹਿਲਾਂ, ਮੋਹਰ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: (1) ਮਾਲਕੀ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, (2) ਖਰੋਪਨ ਦਾ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਦੇ ਲਈ, ਅਤੇ (3) ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਦੇ ਲਈ (5:1; 7:4 ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਐਪੋਕਲਿਪਟਿਕ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ, ਕਦੀ-ਕਦਾਈਂ ਮੋਹਰਾਂ ਦੇ ਵਾਧੂ ਉਦੇਸ਼ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦੇ ਲਈ (ਵੇਖੋ ਦਾਨੀਏਲ 12:4; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 22:10)। ਆਇਤ 4 ਵਿਚ **ਮੋਹਰ ਲਾ** ਦਾ ਅਰਥ ਉਹੀ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦਾ ਹੈ **ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਲਿਖ**, ਕਿਉਂਕਿ *ਅਸਲੀਅਤ* ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ “ਮੋਹਰ ਲਾਉਣਾ” ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ ਦੇ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਤੁਲਨਾ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਪੌਲੂਸ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਬੋਲਣ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੇਖੀਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਅਚਾਣਕ ਫਿਰਦੈਸ ਉੱਤੇ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:4)।

ਇਹ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਕ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ ਕਿੰਨੇ ਪੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ਕਿ **ਸੱਤਾਂ ਬੱਦਲ ਦੀਆਂ ਗਰਜਾਂ** ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ *ਕੀ* ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਵਿਚ ਗਰਜ ਅਕਸਰ ਇੱਕ ਤੂਫ਼ਾਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਵਿਚ ਗਰਜ ਅਚਰਜਤਾ, ਸ਼ਕਤੀ, ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 4:5; 6:1; 8:5; 11:19; 14:2; 16:18; 19:6)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਸੱਤਾਂ ਗਰਜਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਧਰਮੀਆਂ ਦੇ

ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਾਧੂ ਨਿਆਵਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਬੰਧ ਜ਼ਬੂਰ 29 ਨਾਲ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨੂੰ “ਸੱਤਾਂ ਗਰਜਾਂ ਦਾ ਜ਼ਬੂਰ” ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, “ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਗਰਜ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਾਕ ਜੋ ਸੱਤ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਅੱਯੂਬ 26:14; 37:5; ਯੂਹੰਨਾ 12:28, 29)। *ਕੀ ਤੋਂ* ਇਲਾਵਾ, ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਵੀ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ *ਕਿਉਂ* ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਸੱਤਾਂ ਗਰਜਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਕਾਰਣ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਹਨ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣੀ” “ਸਾਡੇ ਮਨ ਸਿਰਫ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।” ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਕਿ ਗਰਜ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਇਹ ਲਿਖਣ ਦਿੰਦਾ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਜਾਣਨ ਕਿ ਕਿਉਂ ਉਸ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ। ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਡੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਚੁੱਪ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੰਯੋਗ ਨਾਲ, ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਸੱਤਾਂ ਗਰਜਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਸੀਹ ਠੀਕ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਆਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ, ਇਸ ਸੂਚਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਹੇਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ ਗਾਇਬ ਹੈ, ਜੋ ਵੀ ਐਪੋਕਲਿਪਟਿਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਯੋਜਨਾ ਜੋ ਉਹ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੰਦੇਹ ਪੂਰਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ – ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

ਸਾਡੇ ਗਿਆਨ ਵਿਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗਰਜਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਤਾਰੀਖ ਪੱਕੀ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਤਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।²

... ਸਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਕਾਰਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਈਏ।³

... ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਗਰਜਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ (ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੀ ਵੀ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ), ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।⁴

ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਆਵੇਗਾ (ਮੱਤੀ 24:44; ਵੇਖੋ 1 ਥੱਸਲੋਨੀਕੀਆਂ 5:2; 2 ਪਤਰਸ 3:10)। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ, “ਪਰ ਉਸ ਦਿਨ ਅਤੇ ਘੜੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਨਾ ਸੁਰਗ ਦੇ ਦੂਤ ਨਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਪਰ ਕੇਵਲ ਪਿਤਾ” (ਮੱਤੀ 24:36)। ਆਓ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਚੁੱਪ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੀਏ।

ਆਇਤ 5. ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਇਹ ਹੁਕਮ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਜੇ ਗਰਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਲਿਖ, ਉਸ ਸਥਾਨ ਤੇ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ। **ਜਿਹੜੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਧਰਤੀ**

ਉੱਤੇ ਖਲੋਤੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਓਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਅਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉਠਾਇਆ। ਇਹ ਅੰਗ ਸੰਚਾਲਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਇੱਕ ਰੀਤਿ ਸੀ ਜੋ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਵੱਸਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 32:40; ਦਾਨੀਏਲ 12:7)। ਅੱਜ ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਪਸ਼ੱਟ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਅੰਗ-ਸੰਚਾਲਨ ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 6. ਅਤੇ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੇ ਜਿਹੜਾ ਜੁੱਗੇ ਜੁੱਗ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹ ਨੇ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਉਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਉਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਉਤਪਤ ਕੀਤਾ ਉਹ ਦੀ ਸੌਂ ਖਾਧੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਜਿਹੜਾ ਜੁੱਗੇ ਜੁੱਗ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਸਿੱਧਾ ਚੁੱਕੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਹੁੰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ: ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਨੰਤ ਅਤੇ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਰਚਣਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਸਭ ਕਾਸੇ ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਰੱਖਦਾ ਹੈ – ਅਤੇ ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਵਾਇਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਸਹੁੰ ਚੁੱਕਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਤੁੱਛ ਸਹੁੰਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ (ਮੱਤੀ 5:34, 36; ਯਾਕੂਬ 5:12); ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਚਨ ਉੱਤੇ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਹਾਂ, ਦੈਵੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਬੇਤੁਕੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਭਾਸ਼ਣ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਸਿਵਲ ਸਹੁੰਆਂ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ (ਗਿਣਤੀ 5:19; ਨਹਮਯਾਹ 5:12; ਮੱਤੀ 26:63, 64 ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਗੰਭੀਰ ਵਾਇਦੇ (ਸਹੁੰਆਂ) ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਇਜ਼ਾਜਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 18:18; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 6:16)। ਕੋਈ ਵੀ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸੋਚਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ – ਅਤੇ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਚੁੱਕ ਲਈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (ਗਿਣਤੀ 30:2)।

ਗੰਭੀਰ ਭੂਮਿਕਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਸਹੁੰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਅਸਧਾਰਣ ਸਿੱਟੇ ਨਿਕਲਦੇ ਸਨ। ਸਹੁੰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ਇਹ ਸੀ **ਭਈ ਹੋਰ ਚਿਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਚਿਰ** ਦੀ ਬਜਾਇ, KJV ਵਿਚ “ਸਮਾਂ” ਹੈ – ਜੋ ਮਾੜਾ ਅਨੁਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *χρονοσ* (*ਕ੍ਰੋਨੋਸ*) ਹੈ, “ਸਮੇਂ” ਦੇ ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ। *ਕ੍ਰੋਨੋਸ* ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸ਼ਬਦ “ਕ੍ਰੋਨੋਲੋਜੀ” ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। KJV ਅਨੁਵਾਦ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਥਿਊਰੀ ਨੂੰ ਵਿਕਸਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਅਨੰਤ ਕਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, “ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ।” ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੱਚ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਵੀ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ “ਸਮਾਂ” ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ *ਤਰਤੀਬ* ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਅਨੰਤ ਕਾਲ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ਾਇਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ “ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ।” ਸਵਰਗਦੂਤ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਨਵੀਂ ਸੱਚਾਈ ਦੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਇਤ 7 ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਸਵਰਗਦੂਤ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭੇਦ” ਨੂੰ ਸੱਚ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ – ਕਿ ਇਸ

ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਦੇ ਵਿਚ ਹੁਣ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਕ੍ਰੈਨੇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਚਿਰ” ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:37; “ਟੈਰੀ,” KJV), ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ “ਚਿਰ” ਸਹੀ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮੂਲ ਪਾਠ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ NASB, NKJV, ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਇਤ 7. ਸਹੁੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ: **ਸਗੋਂ ਸੱਤਵੇਂ ਦੂਤ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੇ ਦਿਨੀਂ ਜਾਂ ਉਹ ਤੁਰੀ ਵਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੇਤ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਅਰਥਾਤ ਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।** ਇਸ ਗੰਭੀਰ ਸਹੁੰ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਲਈ ਸਾਨੂੰ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੇਤ ਵਾਲੇ ਵਾਕ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਪਵੇਗਾ।

“ਭੇਤ” ਸ਼ਬਦ ਸੰਪੂਰਣ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 13:11; ਲੂਕਾ 8:10; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:1; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:19; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 4:3)। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਗੁਮਰਾਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਭੇਤ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਤਾਬ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੀਆਂ “ਗਹਿਰੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ” ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਕੁ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅੰਤਰਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (2:20 ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਕਦੀ ਕਦੀ, ਸ਼ਬਦ “ਭੇਤ” ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 13:2; 14:2)। ਨਿਯਮ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ, ਜਦਕਿ, ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਸ਼ਬਦ “ਭੇਤ” ਨੂੰ ਇਸ ਅਰਥ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵਰਤਦਾ ਜੋ “ਸਮਝ ਨੂੰ ਚੱਕਰ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਸਮਝ ਟਾਲ ਦਿੰਦਾ ਹੋਵੇ।” ਜਦੋਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਤਕਨੀਕੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ “ਭੇਤ” ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਗੁਪਤ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਗਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿਚ ਵੀ, ਜਦੋਂ “ਭੇਤ” ਸ਼ਬਦ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (1:20; 17:5, 7)। “ਭੇਤ” ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ *ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ* ਨੇ ਕਈਆਂ ਖਾਸ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ “ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਭੇਤ ਦੀ ਜੋ ਜਿਹੜਾ ਸਾਰਿਆਂ ਜੁੱਗਾਂ ਅਤੇ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਰਿਹਾ ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ।” (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:26; ਜੇਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਜੇਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ “ਆਪਣੀ ਇੱਛਿਆ ਦੇ ਭੇਤ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ *ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ*” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:9; ਜੇਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਵੇਖੋ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 3:3, 4, 9)।

ਉਹ “ਭੇਤ” ਕੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ “ਗੁਪਤ” ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ “ਉਸ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਉੱਤੇ ਜਾਹਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ [ਜਾਂ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ]”? ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ, ਅਸੀਂ “ਰਾਜ ਦਾ ਭੇਤ” (ਮਰਕੁਸ 4:11) ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, “ਭੇਤ” ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਗੈਰ ਜਾਤੀਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ (ਰੋਮੀਆਂ 11:25; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 3:4-6), ਜੀ ਉੱਠਣ ਦਾ “ਭੇਤ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:51), ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਯਾ ਦੇ ਵਿਖੇ “ਭੇਤ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:32), “ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦਾ ਭੇਤ” (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:19), “ਮਸੀਹ ਦਾ ਭੇਤ” (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 4:3), “ਨਿਹਚਾ ਦਾ ਭੇਤ” (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:9), ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਦਾ “ਭੇਤ” (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:16)। ਇਹ “ਭੇਤ” ਇੱਕ

ਮਹਾਨ “ਭੇਤ” ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਹਨ: ਯਿਸੂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮੁਕਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਖੁਦ “ਮਸੀਹ ਨੂੰ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੇਤ” ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਛੁਪੇ ਹਨ” (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 2:2, 3)। ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:26, 27 ਵਿਚ, ਰਸੂਲ ਨੇ “ਭੇਤ” ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਜਿਵੇਂ “ਸੋ ਏਹ ਮਸੀਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਪਰਤਾਪ ਦੀ ਆਸ ਹੈ” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਨੇ ਅਫ਼ਸੀਆਂ (ਵੇਖੋ 3:3, 4, 9) ਵਿਚ “ਭੇਤ” ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ “ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ” (3:6) ਦੀ ਲੋੜ ਬਾਰੇ ਅਤੇ “ਕਲੀਸਿਯਾ” (3:10) ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ, “ਉਸ ਸਦੀਪਕ ਮਨਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਹੜੀ ਉਹ ਨੇ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਧਾਰੀ” (3:11)। ਉਸ ਨੇ “ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮਨਾਦੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸਥਿਰ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਂ, ਉਸ ਭੇਤ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਹੜਾ ਸਨਾਤਨ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਪਰ ਹੁਣ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ . . . ਸਾਰੀਆਂ ਕੋਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਸਿੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਓਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਏ” (ਰੋਮੀਆਂ 16:25, 26) ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੇਤ,” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਅਰਥਾਤ ਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੁਕਤੀ ਦੇ “ਭੇਤ” ਦਾ “ਪ੍ਰਚਾਰ” ਕੀਤਾ। ਸ਼ਬਦ “ਨਬੀ” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਬੁਲਾਰੇ ਤੋਂ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਯਹੂਦੀ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਨਬੀ ਵੀ ਸਨ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 13:1; 15:32; 21:10; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:28, 29; 14:29, 32; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2:20; 3:5; 4:11)।

ਜਦੋਂ ਸੱਤਵੀਂ ਤੁਰ੍ਹੀ ਵਜਾਈ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ (11:15 ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਮਾਈਕਲ ਵਿਲਕੋਕ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਵਰਗਦੂਤ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ: “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕੈਲੰਡਰ ਵਿਚ ਦੂਸਰੀ ਘਟਨਾ ਸੱਤਵੀਂ ਤੁਰ੍ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਤਾਂ ਅੰਤ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।”⁵ ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਾਇਦੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹਨ। ਰੋਮਨ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਦੀ ਸਮਾਂ-ਸੂਚੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕੈਲੰਡਰ ਦੇ ਵਿਚ ਦੂਸਰਾ ਸਥਾਨ ਪਾਵੇਗੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਅੱਤ ਕਰ ਲੈਣ ਦਿਓ; ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਾਇਦੇ ਅਜੇ ਵੀ ਪੱਕੇ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵਚਨ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਟਲੇਗਾ (ਮੱਤੀ 24:35; 1 ਪਤਰਸ 1:23)।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਛੋਟੀ ਪੋਥੀ ਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ (10:8-11)

⁵ਅਤੇ ਜਿਹੜੀ ਅਵਾਜ਼ ਮੈਂ ਅਕਾਸ਼ੋਂ ਸੁਣੀ ਸੀ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਫੇਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਇਹ ਆਖਦੇ ਸੁਣਿਆ ਭਈ ਜਾਹ, ਉਹ ਪੋਥੀ ਲੈ ਲੈ ਜੋ ਉਸ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਖੁਲ੍ਹੀ ਪਈ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖਲੋਤਾ ਹੈ। ⁶ਅਤੇ ਮੈਂ ਓਸ ਦੂਤ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਛੋਟੀ ਪੋਥੀ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹ, ਅਤੇ ਓਨ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਲੈ ਲੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨੂੰ

ਖਾ ਜਾਹ। ਇਹ ਤੇਰੇ ਢਿੱਡ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋੜਿਆਂ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ ਪਰ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਤ ਜਿਹੀ ਮਿੱਠੀ ਲੱਗੇਗੀ।¹⁰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਹ ਛੋਟੀ ਪੋਥੀ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਲੈ ਲਈ ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਤ ਜਿਹੀ ਮਿੱਠੀ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਜਾਂ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਢਿੱਡ ਕੋੜਾ ਹੋ ਗਿਆ।¹¹ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਲੋਕਾਂ, ਕੇਮਾਂ, ਭਾਖਿਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਫੇਰ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ!

ਜਦੋਂ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਖਤਰਨਾਕ ਸਮਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਲੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਜਾਓ? ਕੰਬਦੇ ਹੋਏ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ, ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੋ? ਆਪਣੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਇਸ ਤੋਂ ਨਰਾਜ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ? ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 10 ਅਤੇ 11 ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਖਤਰਨਾਕ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ, ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਦਲੇਰ, ਨਿਡਰ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਦਲੇਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 10 ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰਕੇ (ਆਇਤਾਂ 1-7) ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਕਰਕੇ (ਆਇਤਾਂ 8-11) ਕਲੀਸਿਆ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਚੁਨੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਆਓ ਅਸੀਂ ਦੂਸਰੇ ਹਿੱਸੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਈਏ।

ਆਇਤ 8. ਅਧਿਆਇ 10 ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਸੱਤ ਆਇਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ “ਬਲੀ ਦੂਤ” ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਦੱਸਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਨੇ “ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੁਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਪੋਥੀ ਫੜੀ ਹੋਈ ਸੀ” (ਆਇਤਾਂ 1, 2)। ਆਇਤ 8 ਸਵਰਗਦੂਤ ਤੋਂ ਹੈਡ ਲਾਇਟ ਹਟਾ ਕੇ ਯੂਹੰਨਾ ਉੱਤੇ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ: **ਅਤੇ ਜਿਹੜੀ ਅਵਾਜ਼ ਮੈਂ ਅਕਾਸ਼ੋਂ ਸੁਣੀ ਸੀ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਫੇਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਇਹ ਆਖਦੇ ਸੁਣਿਆ।** ਇਹ ਉਹ ਅਵਾਜ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਸੱਤਾਂ ਗਰਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾ ਲਿਖ (ਆਇਤਾਂ 3, 4)। ਅਵਾਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਭਈ ਜਾਹ, ਉਹ ਪੋਥੀ ਲੈ ਲੈ ਜੇ ਉਸ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਖੁਲ੍ਹੀ ਪਈ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖਲੋਤਾ ਹੈ।** ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ, ਦਰਸ਼ਣ ਦੇ ਵਿਚ, ਹੁਣ ਯੂਹੰਨਾ “ਸਵਰਗ” ਵਿਚ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ “ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ” ਸੀ (4:1)। ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਣ ਵਿਚ, ਰਸੂਲ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਹਿੱਲੇ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ ਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਦਰਸ਼ਕ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਤੋਂ ਭਾਗ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਰਣ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ: ਜਿਵੇਂ ਹੈਰਾਨੀ, ਉਤੇਜਨਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਸ਼ੱਕ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਕੋਚ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।

ਆਇਤ 9. ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, **ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੂਤ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਛੋਟੀ ਪੋਥੀ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹ।** ਸਵਰਗਦੂਤ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, **ਲੈ ਲੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਹ।** ਕਿਸੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪ੍ਰਤਿਕਿਰਿਆ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ “ਅਸੀਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ! ਅਸੀਂ ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਧੂਲ ਜੰਮਣ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਕਦੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ; ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ!” ਭਾਵੇਂ, ਅੱਜ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਪਰਗਟਾਵੇ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਲੋਕ ਉਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਉਹ ਅਨੰਦ ਲੈਂਦੇ ਹਨ

“ਖਾ ਜਾਣਾ” ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਰਾਂਸਿਸ ਬੇਕਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕੁਝ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਸੁਆਦ ਚੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਗਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਥ ਕੇ ਹਜ਼ਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।”⁶ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ: “ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਤੋਂ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦੂਰ ਰਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।”

ਇੱਕ “ਪੁਸਤਕ” ਨੂੰ ਖਾਣ ਦਾ ਰੂਪਕ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਲਈ ਅਣਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਬੀ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, “ਇਸ ਲਪੇਟਵੀਂ-ਪੱਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਖਾ ਲੈ . . . ਆਪਣੇ ਢਿੱਡ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਖਿਲਾ ਅਤੇ ਏਸ ਲਪੇਟਵੀਂ-ਪੱਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਆਂਦਰਾਂ ਭਰ ਲੈ . . .” (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 3:1, 3; ਵੇਖੋ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 2:8-3:14)। ਜਦ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ [ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਿਆਂ ਵਚਨਾਂ ਨੂੰ] ਖਾ ਲਿਆ, ਤੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦਾ ਅਨੰਦ ਸਨ” (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 15:16)। ਬਾਈਬਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਅਕਸਰ ਭੋਜਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਾਧਾ ਜਾਣਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 4:4; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:1, 2; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 5:12-14; 1 ਪਤਰਸ 2:2)।

ਇਬਰਾਨੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਵਿੱਚ, ਜਦ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ “ਖਾਂਦਾ” ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਸੁਆਦ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਹਜ਼ਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਰੋਬਰਟ ਮੁਲਹੈਲੈਂਡ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਇਹ ਰੂਪਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਤਮਸਾਤ ਕਰ ਲਏ ਜਾਣ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤ ਬਣ ਜਾਣ।”⁷ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾ ਲਵੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਵੱਖਰੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।

ਜਦ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਪੋਥੀ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਸਵਰਗ ਦੂਤ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚਿਤਾਉਣੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਣਗੇ: **ਇਹ ਤੇਰੇ ਢਿੱਡ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋੜਿਆਂ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ ਪਰ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਤ ਜਿਹੀ ਮਿੱਠੀ ਲੱਗੇਗੀ।** ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਤ ਜਿਹੀ ਮਿੱਠੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਔਖਿਆਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਜ਼ਬੂਰਕਾਰ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, “ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਮੇਰੇ ਤਾਲੂ ਨੂੰ ਕੋਡੇ ਮਿੱਠੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਹਿਤ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਵੱਧ ਮਿੱਠੇ!” (ਜ਼ਬੂਰ 119:103; ਵੇਖੋ ਜ਼ਬੂਰ 19:10)। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ **ਇਹ ਤੇਰੇ ਢਿੱਡ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋੜਿਆਂ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ** ਵਾਕ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਜੀਬ ਜਾਪ ਸਕਦਾ ਹੈ – ਪਰ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਵਚਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੋੜੇ-ਮਿੱਠੇ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਔਖਿਆਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਵਚਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿਹਰੇ ’ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੰਝੂ ਵੀ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਦ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪੋਥੀ ਨੂੰ ਖਾਧਾ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਦੇ “ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਤ ਵਾਂਗੂ ਮਿੱਠੀ” ਲੱਗੀ (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 3:3); ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ “ਵੈਣ, ਸੋਗ ਅਤੇ

ਸਿਆਪਾ” ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਸਨ (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 2:10), ਇਸ ਕਰਕੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਨਬੀ “ਕੁੜੱਤਣ” ਨਾਲ ਭਰ ਗਿਆ (ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 3:14)। ਜਦ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਚਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਧਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਲਈ “ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਅਨੰਦ” ਸਨ (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 15:16); ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਬਚਨ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦਾ ਮੋਹਣਾ ਅਤੇ ਠੱਠਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ” (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 20:8)।

ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਕੋੜੇ-ਮਿੱਠੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ “ਕੋੜਾ” ਕਿਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ: ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਕਿ ਰਸੂਲ ਲਈ ਪਾਪ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ (ਪਰਕਾਸ਼ 9:21; 18:3)? ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੰਬੰਧ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨਾਲ ਸੀ (19:20; 20:10, 15)? ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਕਿ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਦੇਣਗੇ (9:20, 21; 16:11)? ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਕਿ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਨੂੰ ਸਤਾਵੇਗੀ (11:7; 12:17)? ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।

ਆਇਤ 10. ਪੇਥੀ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਸੁਣ ਕੇ ਯੂਹੰਨਾ ਡੋਲਿਆ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਲੈ ਲਈ ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਖਾਧਾ। ਨਤੀਜਾ ਉਹੀ ਹੋਇਆ ਜੋ ਸਵਰਗ ਦੂਤ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ: ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਤ ਜਿਹੀ ਮਿੱਠੀ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਜਾਂ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਢਿੱਡ ਕੋੜਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਅੱਜ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਕੋੜੇ-ਮਿੱਠੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹਨ, “ਸਾਨੂੰ [ਸਿਰਫ] ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੋਲੋ” (ਯਸਾਯਾਹ 30:10; ਵੇਖੋ 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:3)। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਇਹ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਕੀ ਨਹੀਂ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮੱਤ ਦੱਸਣ ਤੋਂ” ਨਾ ਝਕਣ (ਰਸੂਲਾਂ 20:27); ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ “ਝਿੜਕ” ਦੇਣ, “ਤਾੜਨਾ” ਕਰਨ ਅਤੇ “ਤਾਗੀਦ” ਕਰਨ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:2)। ਐੱਚ. ਐਲ. ਏਲੀਸਨ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਕੋੜਾ ਅੰਸ਼ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।”⁸ ਲੋਕ ਤਦ ਤੱਕ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਪਾਪ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕਾਇਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਉਹ ਤਦ ਤੱਕ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਇਹ ਨਾ ਸਮਝ ਜਾਣ ਕਿ ਗੁਆਚ ਜਾਣ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਦ ਤੱਕ ਸਵਰਗ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਜਦ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਰਕ ਦੀ ਭਿਆਣਕ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨਾ ਵਿਖਾਈ ਜਾਵੇ।

ਆਇਤ 11. ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਇਸ ਪੇਥੀ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇਸ ਕਰਕੇ ਖਾਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਭੁੱਖ ਮਿਟਾ ਸਕੇ ਜਾਂ ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਚਾਹ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਖਾ ਸਕੇ। ਸਗੋਂ ਪੇਥੀ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਉਸ ਦੀ ਅਗਲੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 3:1, 4)। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੈਂਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਤੈਨੂੰ . . . ਫੇਰ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ! ਇਹ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ – ਸ਼ਾਇਦ ਸਵਰਗ ਦੂਤ ਅਤੇ ਅਵਾਜ਼ ਵੱਲ ਜਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਾਇਦ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਲੇਲੇ ਵੱਲ।

ਇਹ “ਉਨ੍ਹਾਂ” ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਚੁਣੌਤੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ **ਬਹੁਤਿਆਂ ਲੋਕਾਂ, ਕੋਮਾਂ, ਭਾਖਿਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਉੱਤੇ** ਫਿਰ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰੇ। ਜਿਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸੰਬੰਧਸੂਚਕ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਉੱਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਬਹੁਤ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ *ἐπι* (ਏਪੀ) ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਅਰਥ “ਉੱਤੇ” ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਸਾਹਮਣੇ” (KJV) ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸੰਬੰਧਸੂਚਕ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕਰਮ ਦਾ ਕਾਰਕ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਸੰਭਾਵੀ ਅਰਥ “ਉੱਤੇ, ਬਾਰੇ, ਵਿਖੇ” ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ **ਲੋਕਾਂ, ਕੋਮਾਂ, ਭਾਖਿਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ** ਸੂਚੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ “ਸਭਨਾਂ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ” ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ (ਵੇਖੋ 7:9; 11:9; 17:15)। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਭਿੰਨਤਾ ਵੇਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ: “ਗੋਤਾਂ” ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ **ਰਾਜਿਆਂ** ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਭਿੰਨਤਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਅਧਿਆਇ 17)।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ **ਫੇਰ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ?** ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਜਿੰਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਲਈ ਸਨ ਓਨੇ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਵੀ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਲਿਖਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਚੁਣੌਤੀ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਯੂਹੰਨਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਪੁੱਜ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਜੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਆਉਣਾ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ, ਕੋਮਾਂ, ਭਾਖਿਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕਹਿਣ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੈ।

ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸਧਾਰਨ ਸੀ। ਜਦ ਯੂਹੰਨਾ ਪਾਤਮੁਸ ਟਾਪੂ ਉੱਤੇ ਇਕੱਲਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਰਸੂਲ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਵਰ੍ਹੇ ਹੁਣ ਮੁੱਕ ਗਏ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਲਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਖਰਕਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਤਮੁਸ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕੇਗਾ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਪਾਤਮੁਸ ਤੋਂ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਨੈਜਵਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਫ਼ਸੂਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਜਦਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਇੱਕ ਮਾਨਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਮ ਵਰ੍ਹੇ ਅਫ਼ਸੂਸ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਬਾਰੇ ਕੇਵਲ ਅਨੁਮਾਨ ਹੀ ਲਗਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜੇ ਵੀ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਕੰਮ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਇਤ 11 ਵਿੱਚ ਪਵੇਗਾ ਸ਼ਬਦ *ἔξω* (ਡੇਈ), ਤੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ “ਇੱਕ ਨੈਤਿਕ ਜ਼ਰੂਰਤ” ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ “ਲੋਕਾਂ, ਕੌਮਾਂ, ਭਾਖਿਆਂ ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ . . . ਬਾਰੇ ਫੇਰ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।” ਰਸੂਲ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰੇਗੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇਵੇਗੀ, ਸਗੋਂ ਬਸ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਯੂਹੰਨਾ ਵਰਗੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਿਆਰ ਹਨ, ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਕੀਮਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦੇਣੀ ਪਵੇ।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ (ਅਧਿਆਇ 10)

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਆਇ 10 ਵਿੱਚ ਦੋ ਮੁੱਖ ਬਿੰਦੂ ਹਨ: (1) ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਲਾਘਾ ਕਰੋ ਅਤੇ (2) ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੋ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਵੰਡੇ ਜਾਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ: (1) ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਗੁਣ ਅਤੇ (2) ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ।

ਜੌਨ ਰਾਈਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਅਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਸੰਦੇਸ਼, ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ “ਚਰਚ ਆਫ ਪ੍ਰੋਫੈਟਸ ਅਤੇ ਮਾਰਟਰਸ” ਸੀ, ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਇ 10 ਨੂੰ ਇਸ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ: (1) ਸਵਰਗ ਦੂਤ ਦਾ ਵੇਰਵਾ (ਆਇਤਾਂ 1-4), (2) ਸਵਰਗ ਦੂਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ (ਆਇਤਾਂ 5-7) ਅਤੇ (3) ਸਵਰਗ ਦੂਤ ਦੇ ਦਿਸ਼ਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ (ਆਇਤਾਂ 8-11)।

ਅਧਿਆਇ 10 ਲੇਖਕਾਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਮੋਹਿਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਪਾਠਾਂ ਦੇ ਇਹ ਸਿਰਲੇਖ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ: “ਅਡੋਲ ਵਚਨ,”⁹ “ਪੂਰਾ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਭੇਤ,”¹⁰ “ਦਯਾ ਦਾ ਭੇਤ,”¹¹ “ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਇੰਜੀਲ,”¹² ਅਤੇ “ਮੇਘਧਣੁਖ ਵਾਲਾ ਸੁਰਗ ਦੂਤ।”¹³ ਹੋਰ ਸੰਭਵ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ “ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ,” “ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਵਰਗ ਦੂਤ ਅਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ,” “ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ।”

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੱਚਾਈ (10:1-7)

ਇਹ ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ ਭਾਵੇਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਪਰ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲੋਂ ਆਇਆ ਸੰਦੇਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲੇ ਹਰੇਕ ਵਚਨ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਸਾਰਵਭੌਮਿਕ, ਸੰਖਿਪਤ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਸੀ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਲਾਘਾ ਕਰਨੀ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਰਾਹੁਣਾ ਸੀ, ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਆਣਨਾ ਸੀ – ਉਦੋਂ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ, ਬਾਈਬਲ, ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਸਵਰਗ ਦੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸਾਡੀ ਸੋਚ (10:1)

ਸਵਰਗ ਦੂਤ ਅੱਜ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਨਕ ਜਿਹੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਕਈ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਜਾਵਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵਰਗ ਦੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੂਰਤਾਂ ਲਗਾਈਆਂ

ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਤਸਵੀਰ ਜਾਂ ਮੂਰਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 10 ਵਿਚਲੇ ਸਵਰਗ ਦੂਤ ਦੇ ਰੂਪ ਦੇ ਨੇੜੇ ਤੇੜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਬੱਦਲ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਮੇਘ ਧਣੁਖ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਸੂਰਜ ਵਰਗਾ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਪੈਰ ਅਗਨ ਦਿਆਂ ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਵਰਗੇ ਸਨ। ਯੂਜੀਨ ਪੀਟਰਸਨ ਨੇ ਗੌਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਸਵਰਗ ਦੂਤ "ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਚਿੱਤਰਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਸਣ ਵਾਲੇ ਗੋਲ-ਮਟੋਲ ਪਿਆਰੇ ਬੱਚੇ, ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਦਿਆਂ ਨਾਟਕਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਝਾਲਰ ਲੱਗੀਆਂ ਫਰਾਕਾਂ ਪਹਿਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਮੁਸਕੁਰਾਉਂਦੀਆਂ ਲੜਕੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਅਸਲ ਸਵਰਗ ਦੂਤ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਵਰਗ ਦੂਤ – ਵਿਸ਼ਾਲ, ਅਗਨਮਈ, ਸਮੁੰਦਰ ਜਿੰਨੀਆਂ ਪੁਲਾਂਘਾ ਪੁੱਟਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਨਰਕ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਦੀ ਝਲਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।"¹⁴ ਮਾਈਕਲ ਵਿਲਕੋਕ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ "ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਕੱਢ ਦੇਵੇ ਕਿ ਸਵਰਗ ਦੂਤ ਜਨਾਨੀਆਂ ਵਰਗੇ ਦਿਸਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਬੈਠੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।"¹⁵

ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ ਨੂੰ ਖਾਣਾ (10:8-11)

10:8-11 ਵਿਚਲੇ ਪਾਠ ਦੇ ਸੰਭਵ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ: "ਕੋੜਾ-ਮਿੱਠਾ ਸੰਦੇਸ਼," "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਹੋਣ ਦਾ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਦੁੱਖ," ਅਤੇ "ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਜਿਹੜਾ ਕਦੇ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਖਾਣਾ (10:8-11)

ਅੱਜ ਦੀ ਕਲੀਸਿਯਾ ਵਿੱਚ ਸਭਨਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਲੋੜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਅਟੁੱਟ ਅੰਗ ਬਣਾ ਲੈਣ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਦਾ ਸੁਆਦ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਚੱਖਣ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਹਫਤੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਬੁਰਕੀ ਖਾਣ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ "ਖਾਈਏ।" ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਐਨਾ ਪੜ੍ਹੀਏ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀਆਂ ਮਨਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਾ ਐਨਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰੀਏ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀਆਂ ਹਿਰਦਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਉੱਤੇ ਐਨਾ ਮਨਨ ਕਰੀਏ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਾ ਐਨਾ ਆਗਿਆਪਾਲਨ ਕਰੀਏ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਤਦ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ "ਮਸੀਹ ਦਾ ਬਚਨ ਪੂਰੀ ਖੁੱਧ ਨਾਲ [ਸਾਡੇ] ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਾ ਕਰਕੇ ਵੱਸੇਗਾ" (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:16)।

ਇਸ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦ ਅਸੀਂ ਮਿੱਠੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕੋੜੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਹ ਵਿਕਲਪ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਿੱਠੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਖਾ ਜਾਏ ਪਰ ਕੋੜੇ ਨੂੰ ਖੁੱਧ ਦੇਵੇ। ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ "ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਖਾਈਏ," ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਪੂਰਾ-ਪੂਰਾ ਆਗਿਆਪਾਲਨ ਕਰੀਏ।

ਸ਼ਹਿਤ ਜਿਹੀ ਮਿੱਠੀ (10:10)

ਜਦ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ “ਸ਼ਹਿਤ ਜਿਹੀ ਮਿੱਠੀ” ਸੀ (10:10)। ਇਹ ਰੂਪਕ ਜ਼ਬੂਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵੇਰਵੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਇਹ “ਸ਼ਹਿਤ ਅਤੇ ਮਖੀਲ ਦਿਆਂ ਚੋਇਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਮਿੱਠੇ ਹਨ” (ਜ਼ਬੂਰ 19:10; ਵੇਖੋ ਜ਼ਬੂਰ 119:103)। ਵਿਲੀਅਮ ਬਰਕਲੇ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਛੋਟੀ ਪੇਥੀ ਦੀ ਮਿਠਾਸ ਬਾਰੇ ਇਹ ਵੇਰਵਾ ਦਿੱਤਾ:

ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਯਹੂਦੀ ਰਸਮਾਂ ਹੋਣ। ਜਦ ਇੱਕ ਯਹੂਦੀ ਲੜਕਾ ਵਰਣਮਾਲਾ ਨੂੰ ਸਿੱਖਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਲੇਟ ਉੱਤੇ ਆਟੇ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਤ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੇ ਅੱਖਰ ਕੀ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਬੋਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿੱਖਿਅਕ ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਪੁੱਛਦਾ ਸੀ: “ਇਹ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?” ਜੇਕਰ ਉਹ ਲੜਕਾ ਸਹੀ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਅੱਖਰ ਸਲੇਟ ਤੋਂ ਚੱਟਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ!¹⁶

ਫੇਰ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰ (10:11)

ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਹਰੇਕ ਮਸੀਹੀ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਹ ਨੈਤਿਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਈਏ (ਮੱਤੀ 28:19; ਮਰਕੁਸ 16:15; ਲੂਕਾ 24:47)। ਅਧਿਆਇ 10 ਸਾਨੂੰ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਚਨ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰੀਏ, ਵਚਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵਚਨ ਨੂੰ ਵੰਡੀਏ।

ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਦਿਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ਉਹ ਜਦ ਉਸ ਦਾ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਦਿਨ ਉਹ ਜਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਜਨਮ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।¹⁷ ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਜਨਮ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਉਦੇਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 5:16; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6:20; 1 ਪਤਰਸ 2:12; 4:16) – ਅਤੇ ਇਹ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਚਨ ਬਾਰੇ ਦੱਸੀਏ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਲਿਓਨ ਮੇਰਿਸ, *ਪਰਕਾਸ਼*, ਸੋਧਿਆ ਸੰਸਕਰਨ, ਦ ਟਿਨਡੇਲ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟੀਜ਼, ਸੰਪਾਦਕ ਲਿਓਨ ਮੇਰਿਸ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1987), 134. ²ਉਪਰੋਕਤ, 135. ³ਵਿਲੀਅਮ ਹੈਂਡਰਿਕਸਨ, *ਮੇਰ ਦੈਨ ਕੋਂਕਰਰਸ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1954), 150. ⁴ਬਰਟਨ ਕੇਫਮਨ, *ਕਮੈਂਟੀ ਆਨ ਪਰਕਾਸ਼* (ਐਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਸ: ਫਰਮ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1979), 225. ⁵ਮਾਈਕਲ ਵਿਲਕੋਕ, *ਦ ਮੈਸੇਜ ਆਫ ਪਰਕਾਸ਼: ਆਈ ਸਾ ਹੈਵਨ ਓਪਨਡ*, ਦ ਬਾਈਬਲ ਸਪੀਕਸ ਟੁਡੇ, ਸੰਪਾਦਕ ਜੋਨ ਆਰ. ਡਬਲਿਊ. ਸਟੈਟ (ਡਾਊਨਰਸ ਗ੍ਰੂਪ, ਇਲਿਨੋਏ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1975), 101. ⁶ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਬੇਕਨ, *ਆਫ ਸਟਡੀਜ਼*, ਜੋਨ ਬਾਰਟਲੈੱਟ, ਬਾਰਟਲੈੱਟਜ਼ ਫੈਮਿਲਿਅਰ ਕੋਟੇਸ਼ਨਜ਼, ਸੰਪਾਦਕ ਜਸਟਿਨ

ਕਾਪਲੈਨ (ਬੋਸਟਨ: ਲਿਟਲ, ਬ੍ਰਾਉਨ, ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, 1992), 160 ਵਿੱਚ ਆਖਿਆ ਗਿਆ। ਬੋਕਨ (1561-1626) ਇੱਕ ਅੰਗ੍ਰੇਜੀ ਨਿਬੰਧਕਾਰ, ਵਕੀਲ, ਰਾਜਨੇਤਾ ਅਤੇ ਫਿਲਾਸਫਰ ਸਨ।⁷ ਐਮ. ਰੋਬਰਟ ਮੁਲਹੋਲੈਂਡ, ਜੂਨੀਅਰ, *ਪਰਕਾਸ਼: ਹੋਲੀ ਲਿਵਿੰਗ ਇਨ ਐਨ ਅਨਹੋਲੀ ਵਰਲਡ*, ਦ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਐਸਬਰੀ ਪ੍ਰੈਸ ਕਮੈਂਟ੍ਰੀ, ਸੰਪਾਦਕ ਐਮ. ਰੋਬਰਟ ਮੁਲਹੋਲੈਂਡ, ਜੂਨੀਅਰ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਐਸਬਰੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1990), 201. ⁸ ਐਚ. ਐਲ. ਏਲੀਸਨ, *1 ਪੀਟਰ—ਪਰਕਾਸ਼*, ਸਕਰਿਪਚਰ ਯੂਨੀਅਨ ਬਾਈਬਲ ਸਟਡੀ ਬੁਕਸ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1969), 63. ⁹ ਐਲਬਰਟ ਐਚ. ਬਾਲਡਿੰਗਰ, *ਪ੍ਰੀਚਿੰਗ ਫ੍ਰੋਮ ਪਰਕਾਸ਼: ਟਾਈਮਲੀ ਮੈਸੇਜੇਸ ਫਾਰ ਟ੍ਰਬਲਡ ਹਾਰਟਸ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਜੌਡਰਵਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1960), 48. ¹⁰ ਮੇਰਿਲ ਸੀ. ਟੇਨੀ, *ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਪਰਕਾਸ਼*, ਪ੍ਰੋਕਲੇਮਿੰਗ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਬੋਕਰ ਬੁਕ ਹਾਊਸ, 1963), 51.

¹¹ ਡੀ. ਟੀ. ਨਾਈਲਸ, *ਐਜ਼ ਸੀਇੰਗ ਦਿ ਇਨਵਿਸਿਬਲ: ਏ ਸਟਡੀ ਆਫ ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਪਰਕਾਸ਼* (ਨਿਊ ਯੋਰਕ: ਹਾਰਪਰ ਐਂਡ ਬ੍ਰਦਰਸ, ਪਬਲਿਸ਼ਰਸ, 1961), 149. ¹² ਉਪਰੋਕਤ. ¹³ ਆਰ. ਸੀ. ਐਚ. ਲੌਸਕੀ, *ਇੰਟਰਪਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਸੇਂਟ ਜੈਨਜ਼ ਪਰਕਾਸ਼* (ਕੋਲੰਬਸ, ਓਹਾਯੋ: ਵਾਰਟਬਰਗ ਪ੍ਰੈਸ, 1951), 310. ¹⁴ ਯੂਜੀਨ ਐਚ. ਪੀਟਰਸਨ, *ਰਿਵਰਸਡ ਥੰਡਰ* (ਸੈਨ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ: ਹਾਰਪਰਕੋਲਿੰਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਸ, 1988), 104. ਪੀਟਰ ਪੋਲ ਰੁਬੇਨਸ (1577-1640) ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਬੇਲਜਿਅਮ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੇਂਟਰ ਸੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਚਿੱਤਰਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਧਾਰਮਿਕ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ¹⁵ ਵਿਲਕੋਕ, 100. ¹⁶ ਵਿਲੀਅਮ ਬਰਕਲੇ, *ਦ ਪਰਕਾਸ਼ ਆਫ ਜੈਨ*, ਜਿਲਦ 2, ਸੋਧਿਆ ਸੰਸਕਰਨ, ਦ ਡੇਲੀ ਸਟਡੀ ਬਾਈਬਲ ਸੀਰੀਜ਼ (ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ: ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਪ੍ਰੈਸ, 1976), 57. ¹⁷ ਜਿਮ ਮੈਕੀਗਨ, *ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਪਰਕਾਸ਼*, ਲੁਕਿੰਗ ਇਨਟੂ ਦ ਬਾਈਬਲ ਸੀਰੀਜ਼ (ਲੱਬੋਕ, ਟੈਕਸਸ: ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਬਿਬਲਿਕਲ ਰਿਸੋਰਸਜ਼, 1976), 106.